

New York Times Bestseller

KENDARE BLAKE

TEMNÉ

KRÁLOVNY

FENNBIRNU

DVĚ NOVELY ZE SVĚTA SÉRIE
TŘI TEMNÉ KORUNY

FRAGMENT

Temné královny

Fennbirnu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kendare Blake

Temné královny Fennbirnu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KENDARE BLAKE

TEMNÉ

KRÁLOVNY

FENNBIRNU

FRAGMENT

Copyright © 2018 by Kendare Blake
Translation © Alžběta Kalinová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6006-4

ISBN e-knihy 978-80-253-6025-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6026-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6027-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

OBSAH

Mladé královny	7
Královna věštkyňe	121

MLADÉ
KRÁLOVNY

PROLOG: ČERNÁ CHATA

Den, během něhož na svět přišly královny známé jako Mirabella, Arsinoe a Katharina, byl klidný, obyčejný. Neprovozela ho žádná znamení. Nepřehnal se mocná vichřice, která by ohlásila zrod královny elementálky. Nenašla se krvavá mršina ryby roztráštěné o skaliska, jež by poukazovala na příchod daru války. Všichni napříč celým Fennbirnem, od hlavního města Indrid Down až po tu nejmenší vesnici, všichni stařešinové a řídnoucí počty jasnovídců vyslovili svá proroctví a vypili lektvary, které je přivedly do transu. A to všechno jen proto, aby samou opilostí ztratili vědomí nebo na zemi nechali povalovat kosti rozházené v nesmyslných obrazcích. Trojčata se narodila v tichosti a v soukromí a byli u toho jen královna, král manžel a porodní bába.

Tři černé čarodějnice, jak by se řeklo na pevnině. Narozené odstupující královně. Jedné z nich bude souzeno povstat

a stát se novou královnou. Možná té nejsilnější. Možná té nejchytřejší. Nebo možná té, která se narodila jako favoritka štěstěny.

„To byl snadný porod,“ zhodnotila porodní bába. „Měla jste štěstí, královno Camille.“

„Snadný,“ odfrkla si Camille. „Tobě se to snadno řekne, Willo.“ Ovšem ačkoli ji všechno bolelo a sotva dokázala udržet otevřené oči, uvědomovala si, že to mohlo dopadnout hůř. Od chvíle, kdy její těhotenství vešlo ve známost, jí nevlastní sestra, Genevieve Arronová, cpala do hlavy historiky o nevydařených porodech. Poslední den, který Camille strávila ve Volroyi, těsně před odjezdem do Černé chaty, vyprávěla Genevieve o takových potocích krve a takovém křiku, že z toho Camille div neomdlela. Zastavila se a dočista ztuhla, jako by tím, že se už ani nehne, mohla trojčatům nějak zabránit v narození. Nepohnula se až do chvíle, kdy pro ni došla její starší nevlastní sestra, Natalia, která ji vzala za ruku a dovedla až ke kočáru.

„Nenech se od ní děsit, Camille,“ těšila ji. „Královny rodí trojčata už tisíce let.“

„Ale ne každá porod přežije,“ dobírala si ji dál Genevieve. „Jen jsem se ji na to snažila upozornit, kdyby se něco zvrtno, aby na tu možnost byla připravená a mohla o svůj život bojovat.“

Genevieve. Mladší než královna a naprosto zkažená. A vždycky stejně jedovatá jako ti hadi, které chovali, aby se měli čím ozdobit na slavnosti.

Camille ležela na posteli, v níž porodila, a vzpomínala na své poslední dny v paláci Volroy, zatímco Willa jí otírala čelo chladivým hadříkem.

„Tak či tak,“ odvětila Willa a odhrnula královně pramen černých vlasů z očí, „pořád ještě dýcháš, nebo ne?“

Camille se zadívala na kolébky stojící na druhé straně pokoje. V každé spinkala jedna královna. Prvorozená Mirabella, elementálka, na svět tolik spěchala a byla tak plná elektrizující energie, že Camille vykřikla, jaký má dar, ještě dřív, než vyřkla její jméno. Elementálka Mirabella. Travička Arsinoe se narodila krátce po ní, tak tak, že Willa stihla Mirabellu omýt a zavinout do deky. Zato malá sladká naturalistka Katharina ji nechala odpočinout. Dávala si tak načas, až už se s Willou bály, že se její sestřičky začnou budit.

„Dokázala jsem to,“ vydechla Camille a začala zavírat oči. „Přežila jsem. Tím moje vláda končí.“

Když se probudila, tři kolébky byly pryč. Willa už je odnesla dolů do dětského pokoje. Na jejich místě stála židle a v té spal Camillin tiše chrápající král manžel Philippe.

Sladký Philippe. Získal její ruku během Honu, když si nebyla schopná vybrat žádného z nápadníků, které jí Arronové schválili. Občas si říkala, že on je jediným kousíčkem štěstí, které jí Bohyně dopřála. Ačkoli toho tváří v tvář Arronům zmohl jen málo, Camille opravdu miloval a život s ním daleko od ostrova

byl tím jediným, na co se kdy těšila. Když se pak trojčat dočkala po pouhých sedmi letech vlády, byla radostí bez sebe.

Teď budou moci odjet a vyměnit ostrov za celý svět. Za svět, kde se stane obyčejnou ženou, jež se může svobodně vydat vlastní cestou. Jediné, čeho se pro to musí vzdát, je koruna, a tu si stihla strhnout z hlavy a zahodit už během porodu.

Camille se rozhlédla po pokoji. Zatímco spala, Willa ho celý uklidila. Zakrvácené kusy plátna i tácy plné ostrých nožů zmizely. Plátna spálená, nože uklizené pro případ, že by příští královna neměla během porodu takové štěstí a trojčata by bylo třeba vyříznout. Pach potu a porodu vypudila příjemná vůně vykuřovadla a v krbu praskal hřejivý oheň.

Venku vládla temná prosincová noc a od sněhových závějí se odrážely jen slabounké záblesky měsíčního svitu. Camille opatrně přehodila jednu nohu přes okraj postele a ihned sykla bolestí. Ještě chvílku sbírala síly, než si jednou rukou přidržela povislé prázdné břicho, přehodila dolů i druhou nohu a postavila se. Zatočila se jí hlava a v jeden okamžik se už obávala, že Phillipa probudí tím, že omdlí a zhroutí se na podlahu. Pak ji však slabost přešla. Přes ramena si jako šál přehodila peřinu a vyšla na chodbu.

„Kam to jdeš, lásko moje?“ Phillipe, který nespal tak tvrdě, jak se domnívala, ji něžně chytil za zápěstí. „Měla bys odpočívat. Zítرا nás čeká dlouhá cesta,“ dodal, přičemž spočinul pohledem na jejích bledých tvářích a vzápětí sjel očima k zemi, k cestičce kapek krve, která se za ní táhla.

Camille ho pohladila a on ji pustil. Těžká víčka mu vzápětí znovu zavřela oči. I po všech těch letech strávených na ostrově zůstával mužem pevniny. Byl přesvědčený, že ženským tajemstvím musí ona rozumět líp.

„Jen se na ně zajdu podívat.“

„Mám jít s tebou?“

Camille zavrtěla hlavou. Philippe byl silný partner, ale na tohle měl příliš měkké srdce. Kdyby trojici královniček viděl, mohl by si je chtít pochovat. A kdyby si je pochoval, mohl by začít mít pocit, že nepatří Fennbirnu, nýbrž jemu.

Královna Camille se vydala vysokou chodbou Černé chaty. Jednou rukou se pro jistotu přidržovala zdi, kdyby klopýtla. Světlo z lamp hořících v dětském pokoji vrhalo ven hřejivou žlutou zář. Uvnitř v krbu praskal další jasně planoucí oheň zahánějící chlad z venku.

Podobně jako královnin manžel, i Willa spala ve vzpřímené poloze v židli. Jen při tom nevypadala až tak krásně. Měla pootevřenou pusku, hlava jí padala na stranu a její chrápání znělo asi jako chrochtání prasete nadšeně hledajícího lanýže.

Camille se kolem ní proplížila. Novorozené královničky v kolébkách byly oblečené do černé a ozdobené barvou spojenou s jejich konkrétním darem. Elementálka Mirabella měla modré knoflíčky, travička Arsinoe vínovou nášivku, naturalistka Katharina krásné zelené stužky. Dokonce i v kolébkách byly předměty spojené s jednotlivými dary. Polštářek ve tvaru

obláčku, závěsný kolotoč s hady a pavouky a dečka vyšívána kytičkami.

„Užívejte si barev, malé královny,“ zašeptala Camille. „Už brzy to bude jen samá černá, černá a černá.“

Zadívala se jim do spících tváří. Červených, vrásčitých, se vzteklym výrazem už od narození. Nekladla jim to za vinu. Nečekal je snadný život. Navíc život dvou z nich byl už teď odsouzený k záhubě.

Camille byla travička. Stejně jako královna Nicole a před ní královna Sylvia. Tři generace královen traviček. Téměř dynastie. Jenže místo aby sílila, naopak se zdálo, že krev královen traviček slábne. Moc rodu Arronů bujně rostla stejně jako postavení dalších travičských rodů v Prynnu i v hlavním městě. Ale Sylvia byla silnější než Nicole a Camille z nich byla nejslabší. Navíc už celá staletí slábly i další dary. Elementálové ztratili moc nad jedním nebo více živly, lidé požehnaní darem války ztratili schopnost ovládat zbraně silou mysli. Familiárové naturalistů byli čím dál menší. A jasnovidci... Skutečný dar vidění už téměř vymizel vinou generací utopených královen jasnovidkyň.

Na ostrově i v samotné linii královen nastávala jakási změna. Camille to jako královna cítila. Ne že by jí kdokoli věřil. Arronové nikdy neposlouchali nic, co říkala na základě svých královských instinktů. Vlastně ji neposlouchali vůbec. Celý život ji akorát šikanovali. Od chvíle, kdy si ji odvezli z Černé chaty. Jakékoli její selhání považovali za ostudu. Nenechali ji vládnout. S každou

další královnou travičkou na osobě panovnice záleželo míň a míň. Královská linie není podstatná, říkali Arronové. Podstatné je, že Bohyně upřednostňuje traviče jako takové.

Z trojčat v kolíbkách vyzařovala aura daru, který dostaly. Tajemná energie podobající se vůni nebo tlukotu srdce, která je spojovala s Bohyní a která promlouvala ke královské krvi kolující v žilách i Camille. Právě ta jí napověděla, koho přivedla na svět, když to v jakémsi transu oznamovala Wille a dala jim jméno. Skutečně byla jako v transu. Aura obklopující Arsinoe a Katharinu sálala jen slabě, v případě Kathariny doslova skomírala. Ovšem z Mirabelly stále jasně zářila.

„Co tu děláte, královno Camille?“

Camille sebou trhla. Willin hlas, který se za ní ozval, zněl jako hlas paní Arronové.

„Nic.“ Camille se narovnála, zatímco Willa se zvedla ze židle a pomalu k ní došla. „Jen si je prohlížím. Poslové už odjeli?“ Byli povoláni do Černé chaty, jakmile začala rodit, aby donesli zprávu do Rolanthu, do Indrid Downu a do Vlčího pramene. Do elementálního, travičského a naturalistického sídla.

„Ano. Vyrazili za soumraku.“

Camille si bezděčně vtáhla tváře do úst. Posel do Indrid Downu už byl v podstatě přežitkem. Natolik si byli traviči jisti svým osudem.

Camille kývla na královničku v bouřkově modré zavinovače.

„Bude to ona, Mirabella. To ona se stane příští královnou.“

Willa, stále ještě odchovanka chrámového učení, ačkoli už ne kněžka, se zbožně dotkla nejprve svých očí a pak svého srdce.

„Bohyně rozhoduje,“ řekla. „Jen ona rozhoduje, kdo bude vládnout jejímu ostrovu.“

Camille se zhluboka nadechla. Stěny Černé chaty, kde královničky prožijí prvních šest let života, kde ona sama strávila prvních šest let života, jako by na ni začaly tlačit ze všech stran ve snaze ji rozmáčknout. Tady si budou hrát, tady jim budou splétat vlásky do copánků. Tady se naučí chodit a běhat a – jestli budou mít štěstí – že nemají mít jedna druhou nijak zvlášť rády.

„Ona rozhoduje,“ přikývla Camille. „Ale královna ví. A já se v případě těchtole dvou spletla,“ ukázala na travičku Arsinoe a naturalistku Katharinu. „Arsinoe je naturalistka. A Katharina... travička.“ Málem prohlásila, že má dar války, jen aby Arronům upřela královnu docela. Ale tomu by nikdy neuvěřili. Začali by to prověřovat a příliš podrobně zkoumat.

„Camille...“ Willa se k ní otočila a zavrtěla hlavou.

Camille stiskla zuby. Stále ještě krvácela a cítila se vyčerpaná. Tušila, že nejspíš pomalu umírá. Přesto se přiměla vypadat silně. Vypadat jako královna, aspoň pro jednu.

„Mirabella bude královnou. Vidím to. Cítím to. A bude velikou královnou. Týchle dvě moc dlouho nepřežijí. Katharinin dar je tak slabý, že se nikdy nestihne ani rozvinout. A Arsinoe... další královna travička už na trůn nedosedne. Ovšem pokud Arrované dostanou do rukou nadanou travičku, přivodí jí jen samé

utrpení. Budou ji cvičit a ponižovat. Bít ji, kdykoli udělá chybu. Stejně jako to dělali mně.“

„A co udělají královně Katharině?“ zeptala se Willa.

„Co jiného by mohli dělat s dívkou bez daru, než ji nechat na pokoji?“ Camille ztěžka polkla. To byla lež. Dívce bez daru by toho Arronové mohli udělat spoustu. Ale aspoň by jejich snaha nakonec nikam nevedla. Aspoň by neměli královnu, která zvítězí.

Zadávala se na malinkou Katharinu. To dítě už bylo odsouzené k záhubě. „Převleč je, Willo. Aby to bylo správně.“

Willa se podívala z Arsinoe na Katharinu. „Pokud je Mirabella vyvolenou královnou, pak na tom přece nezáleží.“

„Nezáleží,“ souhlasila Camille. Willu znala od doby, kdy byla malá holčička. Tehdy byla Willa sama ještě mladá a teprve se na porodní bábu učila, když dohlížela na porod Camille a jejích sester. Byla to ona, kdo je vychoval. Ona, kdo je zahrnoval sladkostmi a hrami. A ony byly šťastné.

„Tak dobře ses o mě starala, Willo,“ řekla Camille. „Milovala jsi mě.“

„Milovala jsem vás všechny.“

„A pořád ještě mě miluješ.“ Camille stiskla rty. Když ji pronásledovaly noční můry, když měla záchvaty křiku, když se jí černá smyčka deprese stahovala kolem krku víc a víc, jak se porod blížil. Když se celé dny třásla a třásla a snažila se vyrvat si královny z břicha. Willa s ní zůstala. Vařila jí čaje na uklidnění. Opakovala jí, že je to normální. Že zrození královen je vždy poznamenáno

přítomností padlých královen, které tu byly před nimi. Že Černá chata je plná duchů. Že tam jsou dokonce i její otrávené sestry.

Tehdy poprvé se Willa zmínila o jejích sestřích. Potom co královny padly, se o nich už nikdy nemluvilo. Byly zapomenuty všemi až na rodiny, které je vychovaly, a na sestru, která je přežila. Camille přežila a stala se královnou. Její sestry nikoli. Sestry skutečné travičky, které zemřely v ten samý den, v tu samou hodinu, v křečích, plivající krev.

„Pořád tě miluju a pořád budu, Camille,“ hlesla Willa. „Ale tohle nemůžu udělat.“

„Tohle dělám já,“ prohlásila Camille a položila porodní bábě ruku na rameno. „Vím, že jsem si korunu strhla z hlavy a hodila ji po tobě. Ale pořád jsem královna.“

Ráno se královna spolu s králem manželem připravili na odjezd z ostrova. Zvláštní pocit, balit si vlastní zavazadla a oblékat vlastní zmožené tělo. Ale zvykne si.

„Jsi si jistá, že se na to cítíš?“ zeptal se jí Philippe s pohledem upřeným na kapky krve na zemi a kaluž krve v posteli, která jí prosákla oblečením i látkovými vložkami. „Naše loď domů může počkat, jestli si potřebuješ ještě odpočinout. Bez nás nevyplují.“

„Výplouváme dnes,“ rozhodla Camille. Ráno se cítila slabší než v noci, kdy si prohlížela nové královny. Ale její čas na ostrově se naplnil. A udělala, co mohla, aby jim jejich cesty aspoň trochu usnadnila.

Neudělala jsi to pro ně, opravil ji hlas svědomí. Udělala jsi to pro sebe a z pomsty.

„Udělala jsem to pro ostrov,“ zabručela. Stejně to nebyla nijak zvlášť naplňující pomsta, když tu ani nebude, aby ji viděla.

„Říkalas něco? Camille...?“

„Říkala jsem, že je mi dobře. Krvácení je normální.“ Začala se maličko třást. Možná krvácela poněkud silně, ale nebyla si jistá. Konec konců, ještě nikdy předtím nerodila trojčata.

Philippe se na ni zadíval, načech si povzdechl a přikývl. Jak se mu uleví, až se vrátí do svého světa. Do světa ovládaného muži. Občas se nad tím pozastavovala a přemýšlela, jak ho to asi změní. Na ostrově ji miloval, ale tam venku může být najednou všechno jinak. Možná od ní bude očekávat, že se stane někým, o kom ona sama nemá vůbec ani ponětí.

„Odnesu ho do kočáru,“ řekl a zvedl poslední z Camilliných kufrů. Camille se vydala za ním, ale na chodbě se ještě zastavila, poblíž dveří do dětského pokoje, kde Willa kolébala a tišila malé královničky.

Říkali, že stará královna je ráda, že odjíždí. Ráda, že může zmizet. Že porod a následný únik z ostrova je čistě instinktivní.

Ale když se Camille na miminka podívala, na okamžik zatonoučila mít čelisti jako její milovaní hadi, aby si je mohla vykloubit a zase holčičky honem spolknout a nosit je pod srdcem už navždy.

„Jak mám odejít,“ zašeptala.

„Zapomeneš,“ řekla Willa jemně. „Jakmile přejdeš přes práh. S každým dalším krokem po ostrově. Až nastoupíš na loď. Zapomeneš.“

„Já... mám o ně strach.“

„I přesto, že víš, která z nich bude korunovaná?“ zadívala se na ni Willa. Camille uhnula pohledem. Mirabella z nich byla nejsilnější, to ano. Navíc minulou noc, zatímco jí v žilách koloval adrenalin po porodu, měla dojem, že zahlédla střípek budoucnosti malé královničky. Něco vyvoleného. Jenže v denním světle si vzpomněla, že je jen prázdnou nádobou. Ví, jak se královny narodily, ale jejich osudy patří jen a jen jim. Není žádná jasnovidkyně.

„Zase je převlečeš, až odjedu?“ zeptala se Camille. Najednou jí projela vlna bolesti, až vykřikla. Willa nechala děti v kolébkách, přiběhla k ní a chytila ji za lokty.

„Jsi celá studená,“ řekla. Pak se Camille podívala do očí a nečekaně ji objala a políbila na čelo. „Udělám, co si má královna přeje.“

DEN ODJEZDU

O šest let později

VLČÍ PRAMEN

Juillenne Miloneová zírala na duhu barev mihotajících se v perle, kterou ráno vytáhla z jedné nešťastné ústřice. Zvedla ji proti slunci a obdivovala tóny zelené, růžové i něžně zlaté. Byla překrásná a popravdě řečeno by se jí raději nevzdávala. Jenže teta Caragh říkala, že oběť nemá žádnou cenu, pokud obětujeme něco, na čem nám stejně ani moc nezáleží. Proto stiskla rty, vybrala si místo přímo uprostřed záhonku žlutých narcisů, vyhloubila v hlíně hlubokou díru a perlu do ní zahrabala. Zamazala si přitom tváře a nějak se jí podařilo nasypat si trochu zeminy i do tmavě hnědých vlasů. Pak se pomodlila za požehnání mladých královen, na které se měla toho dne jet z Vlčího pramene podívat spolu s tetou Caragh, protože jí to tak teta řekla.

Hlína pod jejími dlaněmi jako by na okamžik začala pulzovat větším teplem, než bylo to, které jí dopadalo z nebe na hlavu. Najednou měla pocit, že se jí Bohyně vlila přímo do žil

a propojila ji se vším, čeho se zem ostrova dotýká. S kořeny, se zakopanou perlou i s větrem. Vzápětí ta chvíle ale pominula a Jules vstala.

Juillenne teď bylo šest. Přesněji šest a půl. Narodila se v prosinci stejně jako královny, devět měsíců po vzplanutí beltainských ohňů. Podzim na ostrově se nesl ve znamení velkých bříšek v naději, že děti počaté o Beltainu budou téměř stejně silné jako samotné královny. Zplozenci Beltainu, tak se těm šťastným dětem říká. A Julesin dědeček Ellis zas tvrdil, že porodit dítě Beltainu bylo to jediné, co kdy Madrigal udělala podle ostrovních pravidel. Ale kouzlo se ani tak neujalo. Jules se narodila jako krásná holčička, s jedním okem modrým a druhým zeleným, se snědou pletí a hustými tmavými kadeřemi. Ale jinak byla maličká, slabá a nemocná snad od první vteřiny, kdy se nadechla čerstvého vzduchu. Špatné znamení pro dítě narozené do nejsilnějšího rodu naturalistů na celém Fennbirnu, jehož členové si mezi sebou za dobu tří generací rozdělili jen hrstku nemocí.

Tak jí to aspoň tvrdili prarodiče. Jules si na to všechno samozřejmě nepamatovala o nic víc než na matku, která ji i ostrov opustila, když dcerce byly tři roky. Další neblahé znamení.

Jules poodešla od narcisů a setřela si hlínu z dlaní o kalhoty, ze stran a zezadu, aby si toho teta Caragh nevšimla. Vtom za zády zaslechla šustění trávy a vzápětí do ní už strčil její nejlepší kamarád, Joseph Sandrin. „Baf!“

„Slyšela jsem tě přicházet,“ řekla Jules.